

Надежда Радева

Не жена

ISBN 978-954-2927-27-3

© Не жена, *поезия*, 2014

© Надежда Радева, *автор*

© Доброцвета Илиева, *художник*

Надежда Радева

Не жена

п о е з и я

Издателство
„Народно читалище
Даскал Петър Иванов”

2014

През болката до радостта

Да представя поетесата Надежда Радева?

Моля, ето стиховете ѝ, прочете ги и моите думи за тях ще бъдат излишни. Защото вие, които обичате поезията, имате свое сърце, свой естетически и жизнен критерий.

Поезията е едно откриване: на мисли, чувства, багри, звуци – на всичко онова, което определя нейното съдържание:

*„Боледувам от любов –
диагнозата неясна,
но поддържана отдавна –
боледувам от любов,
постепенно се израждам...”*

Колко просто, колко ясно, колко безизкусно, и в същото време колко необятно по мисли е изреченото. Вътрешното напрежение в стиховете на Надежда Радева е постигнато с ярко контрастиране на ситуацияите, понякога от противопоставяне на мечтата с действителността, на душевното състояние с физическото състояние. Контрастът винаги разширява обхвата на поетичната мисъл, винаги придава значимост на посланието.

Онова, което дава характер на едно творчество, това е неговата емоционална биографичност. Тази книга ни кара да вярваме, че индивидуалната същност на поетесата ще роди все повече и все по-добри стихове.

Иван Северняшки

Любов не остана

любовна лирика

* * *

ДОКАТО ТЕ НЯМАШЕ...

Докато те нямаше, научих много неща:
да вярвам и да се съмнявам,
да бъда силна, да се боря,
да мога да се радвам на малките неща...
Да не се втурвам презглава напред,
да се взирам в себе си,
да искам... и
да казвам „не“.
Научих кои неща са ми скъпи.
Научих се да оправям леглото си сутрин,
да пия вино, да се скитам...
... дори да заспивам сама!
Мислех и да се науча да обичам,
но Теб те нямаше...

Защо вече не казвам „обичам те“

Аз преди

ги знаех тези думи. И ги казвах.
Чак камбани биеха в сърцето ми!
Жива, жива беше песента им.
Тя ме раждаше като Венера.

А сега са тия думи странни,
остаряха, времето им мина.
И утигнаха в сърцето ми камбаните.
(Кой ги знай дали въобще ги има?!)

Тия думи други ги изричат,
пьяната морето я отмива.
Няма смисъл вече да обичам,
щом отново трябва да... умирам!

Непревземаема

Заклучих себе си,
а любовта ти не можах.
Тя сънищата ми преброжда
и търси пролуки да влезе.
Понякога копнея да я пусна,
така е упорита! Но...
Как да се отключа вече,
когато тъй уютно всичко
във себе си съм скрила?
И тази глупава любов
не може да разбива с взлом,
тя търси и се моли.
А друго, друго трябва
да счупи нежните окови...

След любовта

След най-тежкото лято
отново съм жива.
Отмаляха гърдите ми
под прегърбено тяло
стъпвам на пръсти
тихо приспивам душата си –
пазя я, докато съмне.

Сутрин се тръгва на път
през годините
неотскубнати корени
сплитат гнезда
правят пътя неравен
и ме спират,
но още съм жива...

На земята си стъпвам –
там, където живяхме,
обикалям понякога
(с отмалели гърди)
непожелано жива
след тежкото лято.
И ме срещат познати.
И ме питат за теб,
не за това – какво е останало
след любовта ни –
не за това...

Времена

Преди

Мислех, че вече си ме забравил,
но по навик боли
даже когато сърцето изстива,
пак по навик боли...
Тя е рак – тази любов,
дето за гърлото стиска
и отхвърлена още боли
като рана –
за цял живот болка,
докато умре...

Сега...

А лятото
продължава в безконечна стихия
с мускулна треска в краката ми.
Тичам, тичам с лятото до изнемогване
и въобще не ми идва наум, че краят настъпва...

... Утре?

Тогава
ще се прибера тихо вкъщи,
ще запаля цигара
(даже и да не пуша)
и мрачните сълзи на вечерта ще ме поръсят.

Жените без мъже

Жените без мъже
със обич не заспиват
на чужди рамене
те вият и... умират.

Жените без мъже
останаха последни
на масата –
с последното кафе
и пиха... уморени
(жените без мъже)
до два, а сутринта
посрещнаха деня си
напити от нощта
самотни... до припадък.
А вятърът от тях взе
и разнесе нежността им –
така небето побеля
в сълзици януарски...

Жените без мъже
надигат пълни чаши
и кършат рамене,
танцуват и раздават... блясък.
Жените без мъже.

Отдавна купих зимни чехли

Отдавна купих зимни чехли,
но теб те няма тук, любими.
Отдавна исках да се върнеш,
но ти не идваш. Зима е.

Във утрото посрещам живи
надеждите си и мечтите,
а вечер, вечер ги погребвам.
Така отлитат общо взето дните.

Повярвай, вече не остана
какво да си посея денем.
Животът ми – приседнал камък е.
Животът ми... изтече.

А вечер, вечер се прегръщат
по двама влюбени на прага.
Аз зная – ти ме чакаш също.
Аз зная.

И вечер, вечер тя ще дойде,
макар, че никой не я чака.
Аз зная – мене ще целуне първо.
Аз зная.

Снежинки-спомени отбирам,
по вятъра на февруари ги пращам –
гълтки от любов отминала –
да знаеш – има ме!...

И чехли съм ти купила, любими.

Нощем със себе си

Ти знаеш ли как никога
не съм била така (в нощта),
дори когато бях щастлива,
дори когато те обичах...
никога
не съм била
така...
Над мене спущат се орли
и всеки миг съм плячка явна –
ще ме погълнат
и ще отнесат
самотното ми битие оттатък...
Защо ли ти говоря – ти
ме чуваш (даже и без думи)...

Беснеят лудите орли
и никоя съм на разсъмване.

* * *

Понякога ми липсваш.
Любовта ми магия страшна е –
неуправляема...
Така ми липсва нежността ти.
Усещането, че те има.
Така ми липсва тишината,
в която оплетени в нощта заспивахме...
Така ми липсва дързостта ти –
желанието да съм твоя...
Сега е нищо.
Думите ти достигат и изчезват
неказани, несбъднати
и само твои.
Така ми липсва...

Прозрение

Обичам те!

От две сълзи, които, знам, са се

и

з

т

ъ

р

к

о

л

и

л

и

и с постоянството на влюбено дете

събирам дъжд – да те поя,

самотно цвете без подкрепа.

Когато се изплъзва пролетта,

светът по-жълт е,

по-гореща е и любовта

и дъжд, и дъжд е нужен...

Записано е всяко съществуване –

измислица или е истина?!

От мъдрост... ще се пръсне

божествената книга на света.

Нещо истинско

Мъжът, който отключваше врати

и изучаваше бетона на къщите,

ме срещна.

Докосна ме с най-горещия смях,

със сините си очи ме докосна.

Денем ми пращаше думи,

а нощем сънища пращаше.

Искаше да ме обича,

да бъде единствена искаше.

Погалих ръката му грапава,

а устните му целунах.

С красив почерк описах

съня ми – най-чудния.

Пожелах си любов,

но глътчица само.

Нека

нещо истинско

да остане.

* * *

„Две хубави очи – музика, лъчи“

Очите ти са бледосини въглени,
когато нощем тихо се притворят
угаснали. Невидимо те плачат
сън невидели
въглени изстинали
без обич
вперени са в мене
очите ти...

Обичам ги такива –
да пръскат утринно желание,
искри да пръскат
от деня запалени

очите ти
са светещи по обед
заплели слънчеви лъчи в зениците
поглъщат светлина отворени
очите ти не спират да говорят...

Като Икар

Помечтах си да бъда крило,
нека вятърът да ми сочи посоката
и дъхът на пристигаща пролет
да е моята точка небесна,
която да следвам.
Може би точно така ще ме *видиш* –
щом усетиш ефирния полет
на мечтата безумна
може би...
ще се влюбиш

Аз съм. До теб. И летя.

Помечтах си да бъда крило.
Щом си птица – да бъда крило!

Снимка от високото

По стъпалата на лятото
броя усмивките на слънцето.
Крачи пред мен градът –
чист, блещукащо топъл,
поел сладостта на утрото.
По звука на замислени хора
и свирукащи птичи рефрени
миг по миг запечатвам картините:
има нещо раняващо истинско,
опияняващо цветно
отвъд мене...

Блъскам поглед в завесите
в твоята стая се втурвам,
боя се да не пропусна
красотата на събуждането!
Ето – градът се надига,
животът тръгва, ставай,
обичам те!

Тъжен си ти, човеко...
Викаш ли ме?!

Радостно светло е, гледам отгоре,
този град с пъстрота ме залива...
Разпиляна във всички посоки съм,
щях да откликна, ако бях жива!

Моногамия

Единственият мъж,
когото обичам,
не е със сини очи...
Дори не вярва в Господ,

но пък има забележителни пръсти
и усмивката му е хубава,
умее да размива
със слънчевото си лице.

На сърцето ми е легнал...

Благодаря на Господ,
че такъв ми го е дал –
достатъчно земен...
(Не със сини очи!)

И аз не съм Магдалена,
макар да имам вяра за двама
и любов,
много любов –
за един!

Асонанс

Моля ви
да идвате
един
по
един

в този ред
хармонията ни
ще е свършена

Целувките ви
не ще смущават
изяществото, с което погалвам
клавишите на клавиатурата ми –
не толкова мелодични като
клавишите на пианото,
но болезнено близки,
когато изписват
буквите

о б и ч а м
един
(мъж
човек
Бог
Сатана)
всъщност – Теб

Хармонията ни е... всичко,
затова – моля ви, *един по един...*

Състояние

Знам какво правиш сутрин:

будиш се рязко,
стреснато се обличаш,
в банята успяваш да се избъръснеш гладко,
слагаш кафето, сядаш на масата и отваряш таблета,
намествайки очилата си, пишеш „*добро утро,*
как си, обичам те и те целувам
да е хубав денят ти...”

Знам и какво не правиш:

не се опитваш да измислиш причина,
която ще те накара да тръгнеш към мен.

Е, поне си искрен...

Самотата е особено състояние.

Добър човек

Той е добър човек –
става за пред хора.
И вкъщи е добър –
тих, старе се много.
Не смущава хармоничното ми Аз.

Добър е, когато нощем ме прегръща,
когато сутрин приготвя кафето за двама...
Стои добре на барче или на разходка,
можеш дори да го държиш за ръка.
(Вписва се чудесно в градската среда.)

Той е добър човек.
Добър е във всичко:
умее да разсажда цветята в градината,
прилежно да почиства клетката на папагала,
да простира прането, да мие съдовете,
в които сме яли;
ако се налага, и тежки предмети пренася;
смирено благодари за храната на масата...

Така е добър, че ме втриса,
особено когато казва, че ме обича.
Възможно ли е?! Не се спирам да питам –
възможна ли е такава обич – убийствено тиха?

Любов не остана

Любов не остана за третия мъж.
Защо ли отвътре не трепва,
душата е цяла,
дори не боли,
когато оттук той си тръгва.

Любов не остана за третия мъж,
но той не разбира.
И иска любов.
А в мене е чисто –
не трябва сълзи. И смях не ми трябва.
И... нищо.

Любов не остана за третия мъж,
а другите двама как пиха от нея...
Аз чашите пълнех без мярка –
така, че от любов да полудеят!
Наливах догоре, пияна с тях бях
и луд бе животът ми с нея –
раздах я всичката моя любов,
сега без любов ще живея:
не пия. И рядко се срещам с мъже...
А третият – как ли се влюби?!
Любов? За какво е
не помня, не
(спомени даже не са ми и нужни).

Любов не остана за третия мъж.
А той си я иска!!!
Пътеки изравя към мойто сърце.
А в мене е чисто.

Достатъчно щастие

с т и х о в е

Не жена

Стоенето до мъртъвците ни придава важност.

На Теб

1.

Заслушан в туптенето на сърцето ми,
казваш, че бие странно...
Не ти идва наум, че можеш да разчетеш ударите,
ако си наясно с морзовата азбука, примерно.
После, загледан в очите ми, ти се струват палави,
тоест – не съответстват на замисленото ми сърце...
Откриваш челото ми (изпод косата),
защото „точно така съм красива” ...
Изследовател ли си или мъж,
който иска да бъде обичан?

Други мъже (преди теб)
умееха да се наслаждават на хармонията:
от извивките на гърдите през цвета на очите ми
до къдриците над лицето.
Ето така се печели любов!...
Всички задълбочени анализи са досадни (на жените)
и се отърсваме от тях по възможно най-бързия начин.

2.

Ти не си от мъжете, които се влюбват до лудост.
Ти си от тихите страстни мъже, свикнали първо да страдат:
два метра квадратни земя си откупват
и я ограждат с циментов бордюр.
Плевят я напролет,
  обикновено около Черешова задушница.
Запазено място за посещения.
Но непременно се ходи сам...
Ти не си от мъжете, които се влюбват до лудост.
Ти си от тези, които обичат
  веднъж.

3.

Усмихна се, когато твой приятел
дойде на уговорената среща,
седнахте рамо до рамо и показахте, че сте близки.
Усмихна се, но нямаше какво да му кажеш.
Неловко ти стана, забелязвайки, че е пътник.
Всичката проза, която години наред ви разделяше,
сега натеза, но ти (със силните си рамене) я понесе...
И се почувства важен,
  защото трудно се срива другарството.

4.

Бих искала толкова много неща да ти кажа...
Ако знаех, че няма да минат като летния вятър (без полъх),
ако знаех, че някакси ще те докоснат...
Ти четеш по очите ми.
Но отвътре не вярвам. Истински ли са?
Или драскотини – част от тялото?
Тези очи и тези ръце, стъпалата ми, кожата,
бялото ми излъчване вечер, неравностите по лицето...
Всеки щрих, несъвършено създаден, те впечатлява,
но ТОВА не съм аз!

Друго бих искала да ти кажа:
ако можеш да четеш не по ударите на сърцето,
а по нежните ми струни леко пръсти да приплъзнеш
и смилено се въздигнеш (да напуснеш свойто място),
ако можеш да говориш – искрено – пред светлината,
ако можеш да се молиш (че молитвата е свята!) –
аз ще бъда там, във тебе – не в пръстта, а в синевата,
като капчица от НЕГО (би могъл да ме изпиеш)...
Аз съм твоята сила нежна –
  позволи си да я имаш...

5.

Между имейлите и скайпа,
ежедневно в есемесните разговори,
освободени да пътуваме (ако има гориво в колата ни),
препънати от мисли и политащи в мисълта си,
очакваме, че ще ни има (правим схеми за лятото),
пием бири и се целуваме, спорим за клюки мръсни,
децата ни ни изненадват, сериозните връзки ни объркват;
чудим се как по-бързо да станем свършени,
ако може с магическа пръчка да се събудим – обновени;
дали сме щастливи – не ни интересува,
светът е загиващ, дайте да флиртуваме!

Превъзможваме разстояния, но се делим на полове –
на мъжете – състояние, на жените – любов, или?
Ако прочетем дебели книги,
ако запомним препоръките,
ако веднъж седмично ходим на фитнес
и на йога (за да не луднем),
дали ще можем изобщо някога
да остареем от ангажименти,
както и да е! Да започваме отначало
просто нямаме време...
Но защо отричаме, че това сме ние –
непознатите в огледалото?
Накъде отиваме (днеска, утре...),
май имахме други планове?!

6.

На края (на живота) дори не вярваме, че е било,
че толкова бързо е минало всичко
и колко спомени са останали (за какво)
да ни боли, че достойните все ще ни липсват.
Вярваме (ли?!), че са на друго място –
по-добро и... завинаги.

Едно трябва със сигурност –
да благодарим, че ги е имало.

.....

Трудно се тръгва оттук, грешките не ни пускат.
Стоим на прага и се чувстваме важни. (!)
Участваме в преброяването – колко милиарда сме вече?
(Ха, ха – всяка секунда числото се сменя...)

Затова – не се сърди,
не ме карай да се чувствам виновна,
че притискам мъжките ти гърди
(когато насън неспокоен си),
че толкова много топлина искам от тебе да взема
(не друго!).
Ако имаш сили да понесеш – не жена –
твоюта нежност
ще бъда!

Изпращане на април

Час по час си отива април...
Пеперудено време.
Ситен пясък изтича в часовника.
А от зимата хлад и безумие тегнат,
жълти мисли,
    покълнали в страх.
И ми идва да кажа,
    че живеем ужасно
и ми идва да викам,
    да събарям живота
или не... (по-добре)
    да му сложа край!

...Отлетя ли април?!
Някой пише в пробудено утро.
Стих по стих... и се пълни денят!
На април му отива поема.
(Или примка от жилав сезал.)

Час по час си отива април...
Пеперудено време.
Ситен пясък изтича в часовника.
Тази вечер априлска
    ще среже набъбнали вени
на ръце на момиче,
    полудяло от стихове тежки.

Миг по миг
    чак до сетния час
и... април отлетява.
Няма вечни сезони –
    и поетът е смъртен...

И той песента си изпява.

Хроника

Преваля ден и сивотата се отмива,
прибира се животът в своята къща
притихнал сяда да вечеря, пие бира,
лениво, даже птиците замират...
Но в устните му трепетът остава,
от болка щрих над сбърчените вежди,
като жена, която чака някой,
като жена, очакваща с надежда!

Дали светът ще свърши безвъзвратно
или от нова раса ще се прероди,
за нас е щастието в нещо малко,
заклучено в отделни сладки дни,
мечтаем го и гледаме да го достигнем,
жадувайки все пърхаме с крилца
като жена, която чака някой,
като обичаща жена!

А се усмихва странно юни, предусещащ
на лятото живеца бодър,
когато раснат новите копнежи
тъй топло се усмихва юни вечер...
Като жена, която чака в мрака лунен
дъждът да пръсне сухите й устни,
като жена, която чака някой
и няма никога да го напусне!

.....
Като жена, която чака някой
да улови най-тихия й поглед
с най-нежни пръсти, галейки челото й,
да каже просто „лека нощ“ ...

* * *

Никога нищо не си отива докрай,
никога нищо не свършва –
животът е вечност,
такава вечност, в която:
никога нищо не си е отишло докрай,
никога нищо не свършва.

Никой не си е отишъл докрай –
нито един мъж.
Той е някъде в удобна поза,
чакайки момента да бъде извикан.

Никой не си е отишъл докрай –
нито една любов.
Все нещо остава на склад в душата
със срок на годност отдавна изтекъл...

Нищо не си е отишло докрай –
нито една мечта
(не е важно дали се е сбъднала),
нито един ден, нито една нощ,
нито сънят, нито събуждането...

Спомени – късчета вечност
прелистваме и е за чудене как
никога нищо не си е отишло
никога нищо не свършва:
нито едно пътуване
нито една мечта
нито един мъж
нито една любов
?!

Идва някакво време

На определена възраст,
когато животът ти е в разгара си
и смело изграждаш кули,
една сутрин
се събуждаш
сам
и ти се иска да бъдеш красив,
но състоянието ти не го позволява.
Дори не се обичаш вече.
Разлюбил си се сам.
Денят те подтиска,
защото започва,
няма начин да изкрещиш,
защото ядеш сандвича си,
в 8 завеждаш децата в училище
8.30 – час при зъболекаря,
9! Вече си закъснял...

Идва някакво време,
в което не ти се живее
и ти се иска някакво умиране,
но стълбицата на надеждата
те мами
                                  мами
                                  мами
с обещания за възможно бъдеще...

Изпива самоличността ти, ставаш грозен,
грижите ти татуират бръчки
по иначе светлото ти чело,
струва ти се, че остаряваш
не с години, а с дни,
чувстваш се *възрастен*
и въобще...

Идва някакво време...
Винаги идва.

* * *

На какво е способен човек? –
да работи
да се самоубива (с мислене)
да бъде добър
да се бори
да внимава
да обича
да бъде храбър
да *вярва*
да бъде себе си (едва ли?!)
да се умори (най-вероятно!)
да бъде на път – човек –
както поетът е казал!

На какво е способен ли? –
да остарее от грижи
след дългото сбогуване
със детството;
да се възхити
(на резултатите
от профилактичните прегледи, ха, ха),
да поставя лични рекорди,
да си купи нова дреха,
да позволи да бъде измамен,
да позволи...!

И да бъде уверен,
така
че –
когато се съмне, да каже:
тази нощ ми благодариха
и ме псуваха!...
Тази нощ крещяха в ухото ми
и плакаха...
Тази нощ оцелях, усмихвайки се
в утринта,
наслаждавайки се,
че живея
отново

... На това съм способен!

*„Аз имах другар,
добър другар,
но... кашляше лошо.
Той беше огняр –
пренасяше с коша кюмюр,
изхвърляше сгур
дванадесет часа на нощ.”*

Н. Вапцаров

160 часа

160 часа на месец работя,
за да имам заплата,
за да имам да ям.

160 часа на месец
не съм себе си,
аз – безименна
част от света,
част от България
и от системата част
за заплатата,
за единия хляб...

Ако стигна до болница,
ще си плащам за всичко,
ще ми плащат за нищо,
не обещавам, че ще бъда добре,

но –
ако стигна до болница,
ще ви обичам
за последно,
за всичките тия години
ще ви обичам
с тъгата
на болен човек...

Пред апокалипсис

Голямото
надлъгване
с живота
свърши
тихо.
И затанцуваха мухите на площада,
усетили пълнежа
на прииждащата нощ.
И пиха със хоботчетата.
Дълго пиха
безкрайната наивност на победата...

Голямото
надлъгване
с живота
просто свърши!

Защо и кой
да пали
свещ

Зимен реквием

Ще ме прежалят
и
животът продължава
понесъл тялото си в светлосиня риза...
А есента (когато се отвори)
ще има чувството, че друг
е този живот написал...

И няма никой да се трогне
от тихата съдба на лудите
от бяло утринно събуждане,
в което се откриваш – мъртъв.
За края ми ще плаче зимата,
снегът по ноти реквием ще свири,
а аз ще гния,
                                    докато отново
налято макове над гроба не поникнат.

Ще ме прежалят (мама – не),
но продължава животът по разтворената книга...
И други с мелници ще се сражават
и други стихове ще пишат...

Ти не знаеш

Ти не знаеш –
толкова хубав може да бъде животът ти,
и звездите в небето ти бели –
по-светли от най-белия сняг...
Ти не знаеш
и ровиш във себе си,
в мен и в сърцето ми
търсиш знак, знам, търсиш знак...

А той е *горе* –
там, където изгрява звезда.
Коледа... Виж, тя се ражда!
Ти повярвай и пожелай.

Бременна

Слънцето е боцнало в очите ти
две свещици, две искрици,
светлинки неотразими две.
Колко светло мигат вечер,
колко жарко топлят денем,
на лицето ти рисуват лято
с лъч от вечността пробуден.
Ще ти трябва малко време
да усетиш, да обикнеш
живата частица плът –
тя е изворче у тебе, дух,
начало, трепет, нежност,
Божията благодат...

Виж се – днес си променена.

Грееш.
Слънцето при теб е.

Небето

Какво небе –
нарисувано с мисъл,
оцветено с очи –
мътнобели влакна разпилени
сред сивкавосиня
безбрежност...

Ей такава небе –
неподредено –
безпределно и... вечно
розовеещо вечер
като резен на диня –

такова небе обичам!

Есенен портрет

Там – на улицата – до спирката вляво
паднал човек по очи. Диша!
Изумруден дъжд над раменете му завалява,
скупчени хора шумно се възмущават...
Той – човекът е част от портрета –
днес е есенен и умиращ...
Той не се интересува от студа,
от времевата прогноза за месец октомври;
той не се интересува от някакво минало
и с настоящето не се бори;
той не се интересува от реакциите на спешните служби,
от „помагащите“ съвести с телефоните...
Диша той.
И Бог е в гърдите му.

А душата му е молитва. И обич.

Съдба

Жената пишеше в ушите ми!...
Било е писано да става!
(Ако някой можеше някъде
писаното да прочете?!)
Отърсвах себе си от гласа ѝ –
предсмъртен писък на умирация...
Нищо общо не исках да имам!
Нещастията ми са твърде много.

Такава тъмнина

Няма по-скръбно време от нощното в три.

Няма

по-скучно

по-мрачно

по-неприемливо време

от нощното в три,

когато лай стресва квартала,

а приятелят ти заспива

(прекалил с бирите).

Топи се восъкът на тъмнината

в бледите улични свещи...

Няма по-неприемливо време от нощното в три:

някой пише стихове

някой се буди от изстрел

някой съобщава

за викове от къщата на съседа

някой си мери кръвното

някой пали цигара в тъмното

.....

Когато нощта е взела връх

(дори и мъртвите спят,

както се казва),

пламъчета в печките догарят,

уличните свещи са изгаснали

(фитилите им пушат наволя

по калдъръмената грапавина

на лилавите градски пътища)

и е такава тъмнина...!

Полунощ

Идва, идва часът. Полунощ е.

Неминуемо идва часът. Всяка нощ

се докосват стрелките да удари часът

като нож безпощаден...

И днес се превръща във вчера...

Само миг – за секунда едничка

и започва денят в друга дата.

Знам – за същото време издъхва човек,

но се ражда тъй също и някой...

До края

Вечерта – тъмна магия
преплита очи и през щорите вижда
светлината на твоята стая...
Ще я поканиш ли вътре – гостенка мрачна
да спделите нощта?

Нощта ме иска...
Придърпва с пиперливи пръсти косите ми.
Това не е прегръдка, а копнеж
да се отпусна в скута ѝ –
студена черна люлка на съня...

До края ще съм...
Има светлина. Небето ме прегръща
с влажни длани... Нагоре все нагоре –
като птица съм – летя докрай!
Додето стига свободата ми.

Онлайн стихове

(Публикувани във фейсбук групата „Онлайн поезия“)

В памет на Филип Дянков

* * *

БЕЗЦЕННИТЕ НЕЩА – отиват си...
На нас все ни се струва, че имаме ВРЕМЕ –
на него (всъщност) никога не можем да се наситим.

МРАК

Все по-мрачно ми става, защо ли,
не се питам защо, не се питам...
Все по-мрачно... И нищо, че вече е юни
и че слънцето лятно разпуска лъчи!
Все по-мрачно, така, като че ли
Меланхолия ще се сбъдне –
от Ларс фон Триер предречена –
все по-мрачно!...
Усещам Мрака.
(Той ме чака?!)
И не е сън... Не е сън!

„И ще бъде ден - ден първий.“

Христо Ботев

* * *

Да грабнем пушките,
а не да чакаме
в кревата да умрем от рак,
как стегнал здраво е калпакът ни
съдбата днес ни дава знак –
да тръгнем дружно –
на години сме –
омръзнал ни е тоз живот,
без туй в мизерия
минават дните ни...
Били сме стадо, не народ!
Затуй ден първи е,
и вече време е
да вдигнем овчата глава
и... стига сме умували с поеми!
Напред с оръжие!
ЗА СВОБОДА!

"Кажми ми, кажми, бедний народе,
кой те в таз рабска люлка люлее?"

ПО БОТЕВ

Народецът е беден –
в кошарката гризе си хляба
и радва се на еврото,
какво, че кожата му са одрали,
нали прескъпо я продават...
Народецът – в кошара,
но иначе – свободен,
дотегне ли му хлябът,
сам да си тегли ножа!

* * *

ПЕСЕНТА НИ Е ДРУГА

Песента ни е тъжна...
(Im traurigen Monat November...)
Като Зимна приказка,
но в България...
Песента тук е друга –
ноемврийска и скръбна,
родна, ненаписана другаде;
вярна, до смърт истинска,
жално-сподавена...

ОПИУМ

Всичко, откъдето и да погледна –
рамене, глава и тяло –
е кълбо и вътре
страстно се разлива тишината...
Леко се усмихва с ъгълчето на устата!
Отражението ѝ усещам –
спомените ми приспива вечер,
бди до мене цяла нощ...
И така ще бъде до оная част
от секундата, в която ще я пусна.
Аз без нея ще съм друга вече,
друга някоя или... някой друг.

ВМЕСТО ЛЕКА НОЩ

Ще изтрия думите ти от стената – празни са –
не ми повярва, че не думи правят любовта...
Тук те няма... На кого да се усмихна,
на кого да кажа „лека нощ“...
Ще ме чуеш ли сред мрака,
че те мисля, че те чакам...

* * *

ДЕКЕМВРИ –
месец на сбогувания,
защото всичко си отива,
най-вече есента...
И топлото мълчание на лятото,
което няма никога да се повтори,
отива си годината, а времето,
превърнало се в минало,
сбогува се със спомени
и с плахата утеха,
че животът го изисква...
Кръговрат,
едва забележима красота
на бързосменящи сезони...
Декември слага край
и в празник го превръща
да стане радостно сбогуване.

* * *

Прибира вечерта ръкави,
ръце към светлото протяга
и търси огънче във мрака...
Защо? Цигара ли ще пали
да бъде будна, да дочака
до утрото деня...

* * *

А
когато
съм се прибрала вечерта
(след като съм изпълнила всички задачи),
пия едно и...
се прощавам с деня!
(И съответно с всичките неудачи!)
Не вземайте пример от мене –
не трябва!
С голи ръце бъркам в огъня!
(И се изгарям, и плача –
до теб, на твоето рамо,
Вечер,
бъди ми приятел
до утре...)

* * *

ЩЕ ТЕ ПОДИРЯ ТАЗИ НОЩ –
ти само обещавай ми мрака
и тишината лека, мека,
която спуска вечерта...
Навън са млъкнали и птиците
и някой, знам, ще се обърка,
ако последва тишината,
ще го застигне и нощта...
От нея аз ще те подиря,
защото имам да си вземам –
ще тръгна в нищото да търся,
дори да замълчи света.
Ти ме повикай, ако имаш смелост,
спомни си – нас ни свързва друго –
не думите на тишината,
а топлотата на съня.
Преди да съмне, ще си мисля,
че някъдеси теб те има...
Ти само обещавай ми обич,
ще те подиря и в нощта.

НЕПОЗНАТ

Всъщност
не съм те познавала
всъщност...
Но ти вярвах така,
че запазих скръбта ни:
от последното лято сълзите
и въздишките след разбъркани думи,
на мълчанието неясните знаци,
тишината, с която се изпратихме...
Купчина сувенири за спомен... от теб.
Ще си тръгнеш ей така – непознат,
даже и вярата ще ми отнесеш...
Но ще има какво да разказвам.

СИРНИ ЗАГОВЕЗНИ

За тебе е, за Тебе е писмото
за прошката, която ще ти искам!
Четеш през редовете и не можеш
да разбереш защо съм го написала?
Нали? Че двете думи са достатъчни –
те не случайно са измислени:
„прости ми“, ето казва някой,
прощаваш и... е всичко минало!
А моето писмо е дълго, за Тебе е,
и с много думи – за всичките години,
дето минаха... ако не си простил,
едва ли ще е нужно...

* * *

Притихва пуста тази нощ
(И в мен е пусто, в мен е няма, в мен мълчи...)
и аз мълча, говори друг някой
и с гласа ми вика...

* * *

Прегръщаш ме... Наужким ти -
прегръща ме луната,
а ръцете ѝ са моите...

* * *

А тишината си лекувам
вечер плачейки.
Как тихи са очите ми,
когато плачат за теб!...

ГРИМ

По зелената следа на пролетта
сивкави черти от суха пръст,
точици – листенца теменужени
потопени в синята блестяща плът
на слънцето...

ГРИМ - 2

Розови лалета –
устните на март.

* * *

Морето стихове не пише.
(Вълните думите изтриват.)
Защо тогава е СТИХия?

In memoriam

На майка ми

* * *

ДЕНЯТ, КОГАТО МАЙКИТЕ СЕ РАЖДАТ,
това е светъл, топъл ден, и чист –
защото други майки страдат
с щастлива болка –
болка-сътворение...

* * *

И ЕСЕН НЕ ВИДЯХ...
Сълзите бяха в моите очи и...
есен не видях...
Разказаха ми – имало цветя
пъстреещи под златна топлина
на закъсняло декемврийско слънце...
Лицето ти е каменно студено,
докосвам го със моите сълзи...
Потъва красотата сред пръстта,
където есен не личи...

* * *

Как така?!
Мисълта ми е пуста без теб.
И животът ми пуст е.
И усещането за пълнота,
и вечерите,
и утрото,
бледа си... Как те изгубих?!
Но по пътя ще тръгна
пораснала вече –
не дете, а жена...

Реквием

Аз те чаках, мамо,
аз те чаках, а Животът
лепнеше по устните ми – пиех!
И се смеех над присъдата очакване,
и се връщах, знаейки, че няма връщане!
Ах, по устните ми лепнеше животът-сладост
тихомълком от смъртта, ухажвайки ме...
Аз... от обич вярвах, майко,
и те чаках... вечер... в стаята ти.
А напролет вятърът разбърка всичко.

Вятърът отпуши сетивата ми,
вятърът небето ми откри,
слънцето изнесе в планината
и света в сърцето ми взриви...

Всичко, всичко ми отнесе вятърът!
(Уж умереният вятър през април.)
И Исус възкръсна – жив е,
не и ти.
И не чакам вече, мамо!

Достатъчно щастие

Насладата на кафето е в това,
да го приготви майка ти сутрин,
(когато нощта си отива
на прага и среща деня....)
да отпивате бавно, на глътки...
Очарованието на утрото е в това –
да има ръка да те буди
с докосване, на каквото
само майките са способни.
То всъщност си е чист късмет,
ако и на петдесет си още дете
и до теб е тази, която
те събужда сутрин с чаша кафе.

И, повярвай, това е достатъчно.

Стихията любов

избрани стихове

Любовта, от която съм бягала

Много скоро ще бъда при теб –
любовта, от която съм бягала.
Преследваха ме измислени съчетания,
метафори някакви за начало и край,
а в сърцето ми като смърт дразнеше вятърът...

Казват – това е животът –
да се бориш –
щастieto е недостижима категория,
мечтите са суета
и е срамно да бъдеш влюбен
глупак сред тълпа хора,
а порочно – да си от обич пиян...
Нека говорят!

Много скоро...
На колене
даже да бъда
пред теб, моя любов,
ще се събудя
най-после друга!
И щастлива... до гроб.

Ако реша да се сбогувам

„А ти все повече ще се отдалечаваш...“

... Ще се отдалечавам от тебе – все повече –
докато стъпя на друга планета –
дотогава –
и учестено задишам в непознато пространство...
Разлюбена ще те видя отгоре –
нищожен... малък...
точица някаква
без очи
и
без устни –
неможеща нищо да каже...
Това ще си ти. Отдалече. От твърде далеч –
отвън сърцето ми...
Сбогом.
Пътеката виждам
и Млечният път е пред мен.
Ще се отдалечавам от тебе,
защото:
най-сетне ще трябва да стигна
до себе си.

Ако повярваш

Не е възможно на брега на вечното
да се простя и с теб.
Не е възможно.
Знам – разстоянията са неизбежни,
но не ме тревожат.
Ще бъда дъх, флуид, крило на птица,
песен, чат, и звуци...
и сто години като сън ще минат
за теб
защото
те обичам

тази пролет
дървото ни отново се разлисти
и спомени напъпиха...
Изчетох ги с очите си.
Повярвай.
Ще се срещнем –
изписала съм с устни на зелените му вейки.
Сега
ти пращам стръкче –
откъсната искрица:
Ако повярваш...

Ще се срещнем.

Мигове

1.

Дунавът –
този престар поет
някога “тих” и някога “бял”
написал не една песен
(но само една!)
все пътуващ нанякъде –
(накъде?!) –
виж
как на слънцето
синкавочерен
блести.

2.

От тази снимка ли те познавам,
на която сме няколко млади
и един старец встрани
приведен
загледан отвъд
към отсрещните утрини...
Полудяхме от щракане с фотоапарата!
Обещавахте ми разходка по кея,
а то...
цял филм от мигове!
Виж ме –
гледам точно във теб
и броя
хартиени
лодки.

Визии

1.

Лято е.
По сандалите ми –
от липите цвят.
Прозира женска плът
под рокли пъстроцветни.
Мирише на рози.
Кофички от сладолед пътуват,
носени от детски пръсти.
Топлина във капки пот се пръсва...
Търсих те.
Говорих с жена ти.
Мирише на пуканки.
Лято.

2.

Веднъж попаднах сред попътни хора –
говореха за разни неща –
най-често за време и знаци.
Някои се разминаваха без да говорят...
Научих се да поглъщам усмивки,
с никого да не споря.
По време на пътуването видях и познати,
поздравихме се с кимване.

Някой подвикна да се махам –
идвала лимузина.
Не забелязах шофьора зад кормилото,
но отзад седеше човек –
костюмът му беше толкова лъскав,
че блесна рязко в очите ми.
Скрих се зад преминаваща жена,
настъпих лапата на кученце,
градинският часовник изскрипя,
отброил поредно утро.

3.

Ти мълчеше и нищо не каза.

Черни мълнии – птичи ята
прелетяха високо нагоре.
В планините събуди се призрачен ек.
Посивяха лъчите на слънцето.
Хладни облаци се събраха в кълбо.
Рисунката се разтвори в дъжд от лед.
Вятър заблъска в очите ни.
Ноздрите ни усетиха уличен прах.
В главите ни се объркаха звуци и думи.
Внезапно ръката ти изстина в моята!...

Тогава разбрах, че е минала есен.

А ти мълчеше и нищо не каза.

4.

Позволявам си вечер,
когато притъмнее съвсем
и звезди се облещат
като лутурки на носия,
да полегна на пода
в стаята тъмна
да забравя за него.

Сутрин разбирам,
че пак е било
по променените стрелки
на часовника.

Вечер той става невидим.
С него изчезва и то.

Лесно е да не мислиш за времето...

Спомен за море

1.

ОТНОВО СЪМ ПРИ ТЕБ – ЩАСТЛИВА,
че обичам сините ти рамене,
опънати в безкрая, към недостижимото.
Прекрасно е , че виждам пак
очите ти – зелени нощи,
събудени от плясъка на нечии криле.
И шепота на вечните неща
във устните откривам още.
Отново съм при теб – с любов
достигнах хладните ти брегове –
щастлива, че обичам теб, море.

2.

ГОЛО Е МОРЕТО, ГОЛО Е...
Като пуст подиум след модно ревю.
Всички стъпки от боси крака изчезват наесен.
Само птичи перца се пилеят.
Дефилират на воля криле
и говорят на вятъра...

Как е голо морето без хората,
мисля, че казах на себе си.
И в сърцето ми прозвуча Дебюси.

3.

БЛАГОДАРЯ ТИ, МОРЕ,
ЧЕ ТАКА МЕ ПОСРЕЩАШ:

с вечно спокойствие, с вечната нежност
и не ме питаш защо съм се върнала,
и не ме питаш защо съм отсъствала...
Малко рапанче и шепичка миди
взех си от теб преди години;
днес тази снимка е спомен далечен,
спомен за лято и гларусен шепот.
Днеска, море, искам нещо от тебе:
сол от водата ти в мен да полепне,
пяна, от бялата, да ме залее,
пясък в краката ми вълна да отсее...
Тъй да осъмна – свободна, незнаеща,
че сезонът се свършва, и плажът.

Само ти си извън суетата.
А поетите се завръщат налято.

* * *

РЪЦЕТЕ МИ! ТИ ПОМНИШ ЛИ РЪЦЕТЕ МИ,

когато в слънчеви лъчи оплетохме
най-дългата целувка на деня.

Горещо беше, жарко, а ръцете ми
събираха от лятото и взетото
преобразиха в огнена стрела...

Не съм убиец!... Но държах сърцето ти
пронизано, догаряше в ръцете ми,
а чувствах гордост, не и жал.
Развеселена, сякаш силно вино пила,
опожарих нетленното, бях самодива,
чиято обич ти не би побрал...

Запомнил си навярно, че ръцете ми
звездите нощем палеха и светеше
помежду нас една луна –
сред нея време пясъчно изтичаше,
в безсъние луната ни обричаше,
докоснати с жарта на вечността.

Защо си спомням огнените мигове,
та нашата любов дали не прегоряха...
В мазето сватбена бутилка вино
изчаква помътняла старостта....

Изгрев

До изгрева на тая утрин,
в която нищо няма да се случи,
когато никнещи лъчи отключват
над слънцето небесните врати,
ще бъда цвят от люляк, бяла,
любов копнежна в мен догаря...
...от тази нощ, от тази нощ
на сънищата неизречени
(без думи сътворена вечност),
когато пръстите ти леко
целунати от женски устни
слънца в косите ми поръсвах...

Ще бъда цвят от люляк, бяла,
защото ти ме будиш тази утрин
копнежна в изгревни минути
любов си бих откъснала за малко
от райското дърво, но зная,
че нищо няма да получа...
Любов ли? Рай ли? Бих повторила
целувки страстни, но ми стига,
че с тебе изгрева дочаках...

И стига ми, че с теб започва
денят, за който съм мечтала.

Абсурдна молитва към Бога

Господи,
остави орлите да помечтаят!
Да се усмихнат, да потанцуват...
Криле да отпуснат под слънцето,
да слязат ниско,
да покълват от трошиците
пред къщите на хората
да забият нокти в пръстта на нивите.
Нека си отдъхнат от уморителното летене,
от вечното изкачване към небето
да намерят спокойствие,
дом за непримиримите си души...
Нека вият гнездата си в полози
да се чувстват уютно,
да се научат да... кудкудякат.

Непрестанно

Непрестанно се боря,
непрестанно умирам,
като струна от тъжна,
много тъжна китара
прозвучавам, замирам.
Като вятър се блъскам
във лицата човешки,
а преградите спират
всеки вятър лудешки.
А пък тебе те няма.
Младостта е далече,
преминава животът,
пропилява се вече.
А пък тебе те няма –
цял живот те намирах –
беше сянка измислена,
беше сянка, не истина...
А пък теб все те няма,
но те търсех и търсех
непрестанно, защото
н е п р е с т а н н о т о беше
утеха в живота ми...

* * *

ПОПАДНАХМЕ НА СТРАШЕН БУЛЕВАРД,
допуснахме градът да влезе във дома ни,
а бурята поканихме на чай следобеден –
изпихме го без думи.

Нощта прекарваме на кръстопът,
не си говорим –
преминаващи коли съсичат мислите ни
/тъй реват/,
а ние се споглеждаме –
с очи мълчим.

На жълти светлини се движим
в разбуден хаос от сигнали.
С очите си – блестящи дюли –
ритмично трепкат светофарите...
Когато в осем със вечерята
отваряме бутилка вино
потича кален мрак в покривката,
самотни червеи го пият...

СЪНУВАМЕ ЗЕЛЕНИ ОСТРОВИ,
слънца и причудливи птици
изрязваме грижливо с ножица
мечти от шарена хартия,
сънуваме...
Събудим ли се сутрин
в очите ни трещят тролеите.

Снегът навявал е до съмване –
очите ни са топки ледени.
До късно вятърът вилнял е,
разпръснал е и сенките ни даже.
Сега останките са като във хамбар,
където житото до зрънце е изядено.

ОСЪМНАХМЕ НА СТРАШЕН БУЛЕВАРД
и вече не заключихме вратите...
Градът проникна през стените.
Хлад.
Дъхът ти само
стопля ми
очите.

Балада за розовата къща

„Ако случайно някой влезе в къщата,
там няма да намери никого;”

Ат. Далчев

Сутрин
в розовата къща
ръцете ни умесват
ден.
Вечер
(в розовата къща)
с трохи гощаваме
нощта...
Напролет
татко разкопава
засъхналата от самотност
яма.
До розовата къща
се изправяме –
роднините сме вече
малко...

.....

Днес
къщата
отдавна е изтрила
стремежа си да бъде цяла.
Но шепотът ѝ диша
през годините
в мечтата ми:
да вкуся
залъка.

* * *

Слушах прогнозата.
Без промяна...
Свиквам...
Защото от доста години е тоя студ...
Няма начин да не си усетил –
зима е,
а друг сезон не идва
(уж климатът бил умерен!).

Бих полудяла от разочарование,
ако не те срещях понякога
дори и така:
измръзнал,
вледенен отвсякъде.
Времето е виновно, казвам си.
Не може да има друга причина.
Вятърът – този зъл вятър,
дето прогонва топлината в очите ти.

Странно е. Зима е.
А вътре в мен се е свряло кокиче.
Бих могла да се усмихна,
да си помисля, че те обичам,
но е зима
(друга прогноза сякаш няма!)
и е излишно да питам:

Все така ли?

Вместо графика

Бръчката – на челото ми –
е от тази любов – последната!
Не мислете, че съм разочарована,
с нея даже по се харесвам.
Погледнете отвън платното –
ако замислено ви изглежда,
така е решил художникът
за тая своя творба поредна...
Вместо графика е размазал сладно
боите в стил живописен...
Не, не изглеждам така по-млада,
макар много да ми се иска.
Е, благодаря ти, творецо,
за последно ще му изкрякам!
Поне малко празно да беше оставил
за някоя следваща обич, но няма...

* * *

БОЛЕДУВАМ ОТ ЛЮБОВ –
диагнозата неясна,
но поддържана отдавна –
боледувам от любов –
постепенно се израждам:
в мен се сменят разни клетки,
в карциноми се превръщат
и боли ме от промяната,
но процесът е без връщане!
Прогресираща болестта ми –
чужда обич в мен е впитана –
ще ме преобърне цялата!

Непознатата за всички
непривично в огледалото
ще се гледа в ново тяло...

Чак тогава ще запитам:
ти –
ще спреш да ме обичаш ли,
ако сгърчена ме видиш
покосена... и белязана
с дръзката любов на другия?

Условно

Бих пийнала за теб кафе в нощта,
(ако очаквах нещо да се върне)
и будна бих останала – сама
със плачещите си очи –
не бих си тръгнала.
Не бих си тръгнала и в утринта
бих те посрещнала...
... И друго също.

Бих поживяла още миг от този сън,
ако ще знам, че с мен ще се събудиш.
Аз бих се претворила в слепота,
за да запазя твоя образ свише...
Не бих си тръгнала!
Не бих си тръгнала и през деня,
наново бих се влюбила...
... И друго също.

Вечерна среща

Във черната си рокля се облякох
да срещна образа ти за пореден път,
а ти ме чакаше,
изправен в свойто тяло –
притихнал кон, със жажда утолена,
попивайки с очите си страстта ми в черно...
Прилепваше в бедрата ми сатенът,
покриващият плащ на тъмнината
изяждаше приличието, нощен вятър
разравяше в очите ми жарава...

Така – за теб – съм украсена тази вечер,
рубинена във черната си рокля.
Страхувай се от себе си – когато ожаднееш,
ще те напия с женското си още.

Когато свърши любовта

Когато свърши любовта,
откриваме – били сме смешни,
били сме луди със това,
че неразбрали, че сме грешни,
сме се обичали без край.

Защо без край? Ами сега...
Когато свърши любовта,
когато мъжките ти пръсти
не търсят моите коси
и аз откривам, че се пръскам
на хиляди страни,
но в никоя не те намирам,
във никоя не си
и краят идва нежелан, със болка,
даже с унижение,
и краят идва със това,
че вече свършва любовта...

Когато свърши любовта,
намирай си любов такава,
с която можеш без тъга
да скъсаш, тя да ти прощава
и да се връщаш пак, безкрай
уж същия, а все различен,
но пак готов, със много чар
да ѝ признаеш, че си я обичал.

Нея – любовта,
която свършва и утихва
като пресъхнала река
не може да я върне никой.
Когато свърши любовта...

* * *

Не съм единствената в този град,
която денем чака призраци
да посетят изложбата на кактуси.
Разбрах това, когато днес те срещнах.
Ти също като мен ловеше зайчета
тъй слънчеви, лъщящи на алеята отсрещна.
Ти не попита кой ме е изпратил
да подредя изложбата от кактуси
и отключи погледите на търговци на плакати,
да се влея в мисълта им?

Не съм единствената в този град,
ти също като мен не търсиш отговори.

Звезда

На дъщеря ми

Най-земна
прекрасна звезда!
Винаги ще се чудя
как светло изгря
сред полето от облаци черни.
Неповторима звезда –
най-скъпото нещо за мене!

Понякога ме е страх
как ще я съхраня,
тя сама не разбира,
че свети
с най-ярки лъчи
право в сърцето ми.

Зная, че по-късно няма да е така...
Не си мисля за утре,
днес я обичам
и днес ѝ се моля да грее,
да радва очите ми.

* * *

МНОГО ПРИЯТЕЛИ ЗАРЯЗАХ НАСКОРО,
нещо не се разбираха с мене...
Казах им да не ме търсят вече.
Всеки си има своя живот.
Сега обръщам друга страница –
все още имам няколко.

Какво ли обаче ще правя,
когато скъсам последната.

На Албер Камю

* * *

ДА СЕ САМОУБИЯ ЛИ... ЗАЩО?
От размътения Дунав
някой да ме прибере напролет
и настръхнали очи
да ме брулят,
а езиците им зли
да говорят...
Ще говорят,
а ще съм останка само –
грозно тяло, бездиханно
и ще съм забрава бяла,
леден спомен от мъртво лято.

След теб

Нищо няма след теб.

Две изпуснати думи
нежно някога казани
вече спомен са ценен
от праисторическо време.

Нищо няма след теб.
Все още съм птица,
която не знае,
че губи равновесие
при летене,
но минавам за личност
добре скроена
сякаш правеща нещо,
а то... и да търся –
нищо няма след теб.

Нищо няма след теб.
Бързо дните препускат
по небесни програми
протича животът ми
и добре съм изучила
всички важни уроци –
нищо няма след теб.

Някога. (Сигурно.)

Ще се откъсна от крехкия клон,
на който почиват крилете ми,
когато ми втръсне да нося
празнотата под себе си,
защото –
нищо няма след теб.

Спомен

Мечтая си след мигове съдбовни,
когато някога ужасно остареея
така, че тук животът да е невъзможен
и да осъмна там, в небитието...
Далеч напред, в небитието,
да мога да си спомня нещо,
например хората, ръцете им
и още – очите, техните очи:
дълбоки, сини-посинели,
безумни,
виждащи, невиждащи,
като крайпътни знаци
светещи среднощно
мокри, сутрин оросени
от дъжд и плач,
от глас в небето
неспокойни,
търсещи и блудни,
ранени,
молещи очи.
Не искам само да си спомням
далеч напред, в небитието,
как нечийи очи оттука
безвреме се сбгуват с други.

*“И толкоз черни мисли ми тежат,
че аз не искам нищо да си спомня.”*

Д. Дебелянов

* * *

КОГАТО СЕ РОДЯ ОТНОВО
ще съм забравила за вчера,
за теб, за моя град,
за черните ръце на хората
и за живота ни премерен...

Когато се родя отново
ще искам много да си спомня
далечните звезди и в тях
мечтите...Моите мечти.
Дали ще мога да си спомням...

Дали ще мога в нова пролет
след ветровете на нощта
очи полека да отворя,
бриз хладен да ми заговори
и свят да видя в светлина...

Дали ще бъде пак възможно
след урагана от лъжи
да пазя скъпия си спомен,
че сме пониквали тревожно
в земята, като сме били.

Ще бъде истински свободна,
когато се родя отново.
Към бездиханните пространства
навярно ще е моят полет...
Но нищо няма да си спомня.

Как искам

Прегръщам те,
а на раздяла трудно бе
да се преструвам, че съм същата –
последен път в реката се разплитам,
възлите с болка се разкъсваха...
И без да ща говорех, че не искам
да бъда някогашното момиче,
а всъщност исках,
много исках!

Целувах те,
а беше адски трудно
да се измия и да ти простя за всичко,
разплитам си душата, а водите бистри
отнасяха най-мътната ми същност,
отвързваха гнева ми и ме галеха
студени като ледени огньове –
да можех да умра несвятна,
от устните ти бих погълнала дори отрова...

Как искам тихо да се изсуша след къпане,
сред топлата ти стая да приседна
сама до теб...и с вечността,
(посяла бледосини ангели),
додето дойде времето за тръгване.
Да те запомня с първите ти устни,
да ме изпратиш с тях
как искам!

Стихията любов

Любовта на живот и на смърт
вече не е на живот.
И на смърт вече не е.
Просто мина.
И аз не съм същата –
олтарната чиста икона.
Не съм.
Разорана душата ми зее затворена
и мълчи...
И мълчи като в гроб.

Не любов!
На живот и на смърт
ураган е преминал!
Не, любов! –
затова празнотата тежи...
Ако в църква отидеш,
не забождай свещица
на онзи олтар –
не е жива, ни мъртва –
любовта е стихия,
сред която не можеш
да си оцелял.

Съдържание:

През болката до радостта	/ 4
Любов не остана	/ 5
Докато те нямаше	/ 6
Защо вече не казвам обичам те	/ 7
Непревземаема	/ 8
След любовта	/ 9
Времена	/ 10
Жените без мъже	/ 11
Отдавна купих зимни чехли	/ 12
Нощем със себе си	/ 13
* * * Понякога ми липсваш	/ 14
Прозрение	/ 15
Нещо истинско	/ 16
* * * Очите ти са	/ 17
Като Икар	/ 18
Снимка от високото	/ 19
Моногамия	/ 20
Асонанс	/ 21
Състояние	/ 22
Добър човек	/ 23
Любов не остана	/ 24
Достатъчно щастие	/ 25
Не жена	/ 26
Изпращане на април	/ 31
Хроника	/ 33
* * * Никога нищо не си отива докрай	/ 35
Идва някакво време	/ 36
* * * На какво е способен човек	/ 38
160 часа	/ 40
Пред апокалипсис	/ 42
Зимен реквием	/ 43
Ти не знаеш	/ 44
Бременна	/ 45
Небето	/ 46

Есенен портрет	/ 47
Съдба	/ 48
Такава тъмнина	/ 49
Полунощ	/ 50
До края	/ 51
Онлайн стихове	/ 52
In memoriam. На майка ми	/ 62
Стихията любов	/ 65
Любовта, от която съм бягала	/ 66
Ако реша да се сбогувам	/ 67
Ако повярваш	/ 68
Мигове	/ 69
Визии	/ 70
Спомен за море	/ 73
* * * Ръцете ми, ти помниш ли ръцете ми	/ 75
Изгрев	/ 76
Абсурдна молитва към Бога	/ 77
Непрестанно	/ 78
* * * Попаднахме на страшен булевард	/ 79
Балада за розовата къща	/ 81
* * * Слушах прогнозата	/ 82
Вместо графика	/ 83
Боледувам от любов	/ 84
Условно	/ 85
Вечерна среща	/ 86
Когато свърши любовта	/ 87
* * * Не съм единствената в този град	/ 89
Звезда	/ 90
* * * Много приятели зарязах наскоро	/ 91
* * * Да се самоубия ли	/ 91
След теб	/ 92
Спомен	/ 94
* * * Когато се родя отново	/ 95
Как искам	/ 96
Стихията любов	/ 97

Надежда Радева

Не жена

п о е з и я

ISBN 978-954-2927-27-3

Българска. Първо издание

Художник на корицата – *Доброцвета Илиева*

Редактор – *Йордан Атанасов*

Рецензент – *Иван Северняшки*

Коректор – *Александрина Шаханова*

Издател – *„Народно читалище Даскал Петър Иванов“*

Издателски център при Русенски университет

Русе, 2014 г.